

# РЕШЕНИЕ

№ 2405

гр. София, 03.05.2012 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 28.03.2012 г. в следния състав:**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова**

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **1916** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на М. Х. А., гражданин на И., срещу Решение № 739/29.12.2011 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Оспорва се изводът на административния орган, че не са налице материалноправни предпоставки за предоставяне на закрила на чужденеца. Твърди, че се страхува да се завърне в И. поради отправени към него и семейството му заплахи от талибаните от Ал К.. Изложени са доводи за нарушение на чл. 15, б. „в” от Директива 2004/38/ЕО. Посочено е, че ответникът не се е съобразил с константната съдебна практика на ВАС, основана на решението от 17.02.2009 г. на Съда на ЕО по дело № С-465/2007 г. Жалбоподателят моли съда да отмени оспореното решение.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с упълномощения адв. Т. и поддържа жалбата. Излага съображения, че в И. е налице ситуация на въоръжен конфликт.

Ответната страна – Председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, чрез процесуалния представител юрисконсулт К., оспорва жалбата. Възразява, че цялостната оценка на обстановката в И. не отговаря на определението за въоръжен

конфликт. Изразява мотивирано становище за законосъобразност на оспорения административен акт в представени писмени бележки.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба рег. № Ж-1467 от 16.10.2010 г. на Дирекция „Миграция” - МВР, М. Х. А., гражданин на И., е поискал статут на бежанец в Р. Б.. На основание чл. 58, ал. 4 от ЗУБ молбата е изпратена на ДАБ. Чужденецът е потвърдил желанието си да получи закрила в Р. Б. и пред длъжностно лице на ДАБ с молба вх. № 298 от 07.02.2011 г. на РПЦ - С., на която дата чужденецът е регистриран с имената М. Х. А., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], И., иракски гражданин, семейно положение: неженен, мюсюлманин - сунит, етническа принадлежност: арабин, ЛНЧ [ЕГН]. Чужденецът е представил иракска лична карта № 00331725 (Т-1), издадена на 05.06.2006 г. и удостоверение за иракско гражданство № 0557697/К, издадено на 08.06.2006 г.

На 07.02.2011 г. чужденецът е запознат чрез писмени указания на арабски език за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. На същата дата на чужденеца е връчена покана за интервю. Същото е проведено на 08.02.2011 г., като чужденецът е посочил, че е имал проблеми само с про-иранските милиции от Б..

С решение № 2458/14.02.2011 г. на решаващ орган при ДАБ, връчено на М. А. на 11.03.2011 г., е образувано производство за предоставяне на статут в Р. Б..

На 19.03.2011 г. длъжностно лице от ДАБ, с участието на преводач от арабски език, е провел интервю с чужденеца, който изложил, че е напуснал И., защото е сунит от Б., като в града след парламентарните избори през 2008 г. започнала чистка на сунитите. Семейството му било заплашено със смърт от организацията „Т. А.” - проиранска шиитска организация да напусне района, поради което се преместили да живеят в [населено място]. След като пристигнали там също получили предупреждение да напуснат града, защото идвали от [населено място].

С докладна записка от 23.03.2011 г. директорът на РПЦБ - С. е уведомен, че въз основа на молба вх. № 298/07.02.2011 г. на М. Х. А. е образувано производство по предоставяне на статут. Поради изтичане на тридневния сок за вземане на решение и по силата на закона производството е преминало по общия ред.

Интервю с оспорващия е проведено и на 29.03.2011 г. от интервюиращ орган при ДАБ, в рамките на което той подробно разказал за причините да напусне И.. Потвърдил е бежанската си история от предходното интервю, като е посочил, че лицата, които са го предупредили да напусне [населено място] са били от Ал К.. Напуснал е страната на 06.11.2010 г. нелегално през границата с Р. Т., след което с помощта на трафикант е преминал границата с Р. Б..

Изготвено е становище рег. № УП 4780/07.04.2011 г. от интервюиращия орган, в което е мотивирано предложение да бъде отказано предоставянето на закрила, тъй като не е установено наличието на предпоставките по чл. 8 и 9 от ЗУБ. Бежанската история на чужденеца е преценена като недостоверна, като са посочени несъответствия в твърденията, изложени при двете интервюта.

С оспореното в настоящото производство решение № 739/29.12.2011 г. на председателя на ДАБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Административният орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за представяне на статут на бежанец на чужденеца, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Изложени са аргументи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут, като е прието, че М. А. не е бил принуден да напусне И. поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Прието е, че не са налице и основания по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, поради липсата на тежки и лични заплахи по отношение на молителя. Изложени са съображения за несъответствия и недостоверност на бежанската история на търсещия закрила, поради което е направен извод, че чужденецът е използвал познанията си за обстановката в страната, за да си изгради достоверно звучаща бежанска история.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 87 от ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Видно от изложените по време на интервютата обстоятелства, спрямо чужденеца не са били предприети никакви действия, нито от официалните иракски власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата да не е в състояние да контролира. Няма данни, чужденецът да е осъждан и арестуван в И..

За да постанови оспорвания отказ административният орган правилно се е позовал на противоречия в поддържаната от чужденеца бежанска история при интервютата, проведени на 19.03.2011 г. и 31.03.2011 г. В първото интервю жалбоподателят заявява, че след като са се установили със семейството му в М. на третия ден при тях дошли четирима брата и любезно поискали да напуснат града, защото били родени в Б.. Твърди, че са запитали мъжете какви са, но те не казали. На следващото интервю заявява, че у тях дошли трима мъже от Ал К., един афганистанец и двама иракчани. Като нелогично е преценено и обстоятелството, че И. е напуснал само жалбоподателят, докато семейството му е останало да живее там. За да бъде преценена като достоверна една бежанска история, то тя на първо място следва да бъде поддържана последователно от лицето и на второ място следва да звучи логично с оглед информацията, която съществува за страната на произход. В настоящия случай тези предпоставки не са налице, поради което правилно бежанската история на М. А. е преценена като недостоверна и изградена с оглед получаване на статут в страната.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Р. Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Верен е изводът на интервюиращия орган, че макар изложените от лицето причини да представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец, то наличието на несъответствия в бежанската история говори за опит на лицето да си изгради достоверно звучаща бежанска история. Видно от информацията в справка вх. № 5193/20.10.2011 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” на ДАБ, М. – градът,

който жалбоподателят твърди, че е заплашен да напусне под страх от убийство е главният град на С. И. и на иракските араби-сунити, какъвто е и жалбоподателят. Градът е показателен с етно-религиозното си разнообразие. По-голямата част от населението са араби, които живеят предимно в урбанизираните територии и в центъра на града. В покрайнините на М. живеят хиляди кюрди, асирийци, туркмени и арменци. Арабите-сунити представляват повече от 50% от населението, кюрдите-сунити са около 30%. От тези обстоятелства следва логичният извод, че в случай че жалбоподателят е бил заплашен от някакви лица, то това не е вероятно да е било на религиозна основа, тъй като сунитите преобладават в този град, а по лични мотиви.

Жалбоподателят оспорва изводите на ответния административен орган за липса на материално-правни предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно посочената правна норма, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

По отношение на позоваването в жалбата на задължителното тълкуване на чл. 15, буква „в” от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 Е. срещу Държавния секретар по правосъдието на Х., на разширен състав на Съда на Европейските Общности, то е неоснователно. Наистина в него се казва, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Но също така в това решение е конкретизирано, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Това условие не е налице в настоящия случай, тъй като няма данни насилието в И. да е достигнало към момента такава изключителна степен. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно – колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Оценката за ситуацията в И. се съдържа и в справка вх. № 5193 от 20.10.2011 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” на ДАБ. Съгласно Доклад на Министерството на отбраната на САЩ до К. от март 2010

г., състоянието на сигурността в И. продължава да се подобрява. Въпреки напредъка в осигуряването на сигурността „Ал К. в И.“ остава с ограничени възможности да извършва високопрофилни нападения на държавни служители, цивилни граждани и военнослужещи от иракските сили за сигурност, най-вече в урбанизираните райони на Б., М. и К.. Налице е много ниска вероятност обикновените граждани да са цели на нападения от терористични групи. Поради това може да се направи извод, че макар да съществува риск от извършване на терористични атентати, те са случайни актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт.

Наред с преценката на държавата по произход се преценяват и фактите, свързани с личното положение на молителя. Предвид установяването, че в изложената от М. Х. А. бежанска история няма добре обоснован страх от преследване, то с оглед посоченото по-горе тълкуване на Съда на Европейските общности по дело № С-465 от 2007 г., информацията за ситуацията в И. и липсата на тежки и лични заплахи по отношение на М. Х. А. се обуславя изводът, че не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Следователно при правилна преценка на установените факти административният орган е постановил решението си в съответствие с материалния закон.

Предвид гореизложеното, решение № 739/29.12.2011 г. е законосъобразно и правилно, а жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 18-ти състав

#### Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Х. А., гражданин на И., срещу решение № 739/29.12.2011 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: